

„Isten mélye, Isten örökléte az Igének szüntelen és végtelen kimondása.

Önmagát mondja Isten, mondja önmaga mélyén. Isten önmaga Beszéde.

És Isten azt akarta, erre hívott meg bennünket, hogy ebben az örök Beszélgetésben részt vegyünk, hogy halljuk ezt az Igét, hogy halljuk az Örök Ige zengését füleinkkel,

hogy lássuk Őt a szemeinkkel, hogy ott legyünk az Ő asztalánál,

és vegyük a kezünkbe és a szívünkbe, vegyük az örökkévaló végtelen Istenségét.

Íme, így szeretett minket Isten. És a Szentírás ez a szeretet, ez történt Istenben. Szeretett bennünket.”

Szentírás vasárnapja

Szám 11,25-29

Jak 5,1-6

Mk 9,38-43.45.47-48

A Szentírást ünnepeljük ma, Isten kinyilatkoztatott szavára emeljük tekintetünket.
Isten úgy szeretett minket, hogy szólt hozzánk.

Szólt hozzánk a próféták ajkán, és az idők teljességében az Egyszülött Fiú, az emberré lett Örök Ige szólásra nyitotta ajkát.

Isten szavára emeljük tekintetünket, s amikor szemléljük a Szentírást, tekintsünk e titok mélyére.

Keressük azt, mi történt Istenben, amikor szólt hozzánk. Hiszen Isten szava Isten mélyének tette.

Mit tett Isten, amikor kinyilatkoztatta önmagát?

Erre a kérdésre egy nagyon egyszerű és nagyon titokzatos választ adhatunk, egészen pontos választ.

Amikor Isten szólt hozzánk, akkor szeretett minket. Ez történt Istenben, ez Isten tette.

Szeretett minket, mert Istenben ez az egyetlen történet. Isten minden tette szeretet.

Isten maga a szeretet örök és végtelen cselekvése.

S amikor szólt hozzánk Isten, amikor úgy határozott, hogy kinyilatkoztatja önmagát, akkor szeretett bennünket, akkor úgy szeretett bennünket, hogy megszólított minket.

Akkor szeretett bennünket a szó melegével.

Isten úgy szeretett bennünket, hogy beszélget velünk, úgy beszél velünk, mint barátaival.

Igen, mint barátaival beszélget velünk az Isten, emberi szavakkal.

A mi emberi gondolataink testébe öltözött jön eléink, megáll előttünk, és beszélget velünk.

Megáll előttünk, nem megy tovább, mert szeret bennünket.

Itt van a mi szellemi világunkban Isten, a szavában alászállt az égből és közöttünk van.

A szavában hasonló lett hozzánk, egy mivelünk, egy a mi gondolatainkkal, hasonló lett Isten a mi szavainkhoz, mert így szeretett bennünket Isten.

Nem akarta, hogy idegeneknek érezzük önmagunkat Vele szemben, holott idegen az ember Istenhez mérten. Csak porszem, hamu és semmisem.

Nincs ami áthidalná azt a távolságot, amely elválaszt bennünket a végtelen Istentől.

Isten azonban nem akarta, hogy szolgának, hogy idegennek,

hogy pornak érezzük önmagunkat, hanem úgy látogatott meg bennünket, ahogyan a barátját látogatja meg az ember,

úgy beszélget el velünk, ahogyan a testvérével beszélget a testvér.
Igen, Isten így szeretett bennünket, a Testvérünk lett.
Ez történt az Ő Igéjében, az emberi szóvá testesült isteni Beszédben.
Ha fölemeljük tekintetünket a mai ünnepen, és a Szentírást nézzük,
akkor lássuk Isten szeretetét, akkor lássuk azt a szeretetet,
amellyel Isten itt van közöttünk, itt van minden nap.
Lássuk azt a szeretetet, amellyel Isten egy közülünk, a mi Testvérünk, a mi
Jóbarátunk lett.

Lássuk azt a szeretetet, amely szeretetében Isten úgy beszélget velünk,
ahogyan a barátjával beszél az ember.

Mert ez történt Istenben, amikor szólt hozzánk. Mi történt tehát? Szeretett
minket.

Szeretett úgy, hogy hasonló lett hozzánk, hasonló a mi szavainkhoz, egy a mi
gondolatainkkal.

S amikor Isten a szavában így alászállott a földre, és itt van közöttünk,
hogy kezünkkel megérinthetjük Őt, hogy szívünkbe tudjuk fogadni a Végtelent,
akkor Isten úgy is szeretett bennünket, hogy fölemelt minket önmagához.

Mert Isten azt akarta, igen, többet annál, minthogy kicsiny legyen a mi
kicsinységünkkel.

Igen, többet annál, mint hogy mi Őt a Testvérünknek érezzük.

Isten azt akarta, hogy hatalmasak legyünk, és az Igéjében hatalmat adott nekünk,
hogy fölemelkedjünk Hozzá, hogy bemehessünk az Ő titokzatos rejtekébe.

Isten meghívott bennünket szavával, hogy az Ő örök és egyetlen,
az Ő végtelen Szavában, az Ő örök beszélgetésében részt vegyünk.

Meghívott bennünket az Ő asztalához, hogy úgy, mint az Ő családja,
mint az Ő háza-népe, ott ülünk annál az asztalnál,

amely asztalnál a kenyér magának Istennek önmaga teljességét végtelenül
kimondó Igéje.

Mert Isten ilyen Beszélgetés.

Isten mélye, Isten örökléte az Igének szüntelen és végtelen kimondása.

Önmagát mondja Isten, mondja önmaga mélyén. Isten önmaga Beszéde.

*És Isten azt akarta, erre hívott meg bennünket, hogy ebben az örök
Beszélgetésben részt vegyünk,*

hogy halljuk ezt az Igét, hogy halljuk az Örök Ige zengését füleinkkel,

hogy lássuk Őt a szemekkel, hogy ott legyünk az Ő asztalánál,

és vegyük a kezünkbe és a szívünkbe, vegyük az örökkévaló végtelen Istenségét.

Íme, így szeretett minket Isten. És a Szentírás ez a szeretet, ez történt Istenben.

Szeretett bennünket.

Szeretett úgy, hogy lehajolt hozzánk, a mi emberi szavaink és gondolataink
testét öltötte magára,

hogy Testvérnek lássuk Őt, hogy a Jóbarátot ismerjük meg benne.

És szeretett bennünket úgy, hogy fölemelt minket önmagához,

és abban a beszélgetésben van részünk és helyünk,

amely beszélgetés Isten önmaga végtelen szeretete, Isten önmagát kimondó
Örök Igéje,
és ebben a beszélgetésben a mi életünk és az örömünk végtelen és örökkévaló
legyen.
Ámen.

2021. szeptember 26.

Takács Gyula plébános atya